

Jeg har søgt Organisationernes Tillidsmænd i dette Spørgsmaal og spurgt dem, hvorledes de stillede sig, og om de vilde sætte noget ind paa at faa disse Mennesker genindsatte ved Straffeanstalten, men de paagældende Organisationer vilde ikke røre den mindste Finger for at skaffe dem Oprejsning, fordi det er deres Overbevisning, at de ikke fortjener den; de var daarlige Kolleger og daarlige Organisationsfolk, den Gang de var indenfor Straffeanstaltens Mure. Det er for mig Hovedsagen, og det er for mig en Borgen for, at disse Mennesker ved at være blevet afskediget har faaet den Straf, de fortjente. Jeg har et saadant Kendskab til den Dommer, der har ledet Undersøgelsen, at det er min fulde og faste Overbevisning, at han har gjort det paa en fuldt ud upartisk Maade. Det er mig ogsaa bekendt, at Organisationens Bestyrelse i Nyborg har tilskrevet Fængselsdirektøren og bedt ham om, at denne Sag for en Gangs Skyld maatte blive lagt ad acta, fordi Fængselsbetjentene — det skrev de udtrykkelig i deres Skrivelse — daarligt kunde være bekendt at gaa op ad Gaden i Nyborg, thi der blev fortalt det ene om en Fængselsfunktionær og noget andet om andre, idet de afskedigede Personer har været med til at udsprede forskellige løse Rygter om forskellige af deres Kammerater indenfor Anstalten. Jeg ved ikke, om det ene af disse Mennesker er paa en Sindssygeanstalt, men jeg ved, at han i hvert Fald var kapabel til at komme der, thi han er fuldstændig Kværvulant. Han har henvendt sig til mig adskillige Gange. Derfor mener jeg, at denne Sag i allerhøjeste Grad fortjente at blive lagt til Side, saa at der ikke fortsat blev rippet op i den ene Gang efter den anden. Derimod er det min Opfattelse, at Undersøgelsen har vist, at der er adskillige Forhold indenfor Straffeanstalten, som bør ændres, for at en Gentagelse af det, der har været fremme her, bliver fuldstændig udelukket. Navnlig gælder det om at afskaffe Honorarsystemet. Det er ganske sikkert, at et Par af de Mennesker, som er afskedigede, overfor en svag Chef har benyttet sig af deres Stilling som Øjentjenerne for at komme i Betragtning ved Honorarets Uddeling, og den Slags Folk, der viser sig som daarlige Kolleger, bør man ikke have nogen særlig Medlidenhed med. Det er min Overbevisning, at der ikke er sket noget som helst uretfærdigt i denne Sag, derfor har jeg heller ikke noget imod, at den kommer til et Ud-

valg, og det vil selvfølgelig ogsaa være nødvendigt, for at der kan skabes bedre Forhold.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Det er jo en ganske ejendommelig Maade at begynde en objektiv Undersøgelse af en Sag paa: at staa og rakke de Folk til, om hvis Forhold man skal danne sig en Mening — en ejendommelig, men ingenlunde ukendt Maade. Jeg kender den saa udmærket godt, navnlig fra Embedsmandskredse. Det er ogsaa ganske ejendommeligt og i Modsetning til det forrige noget ganske nyt, at man vil skabe Stilhed og Ro om denne Sag, hvor nogle Mennesker mener sig forurettet, ved at lægge Sagen hen. Man kaldte det i gamle Dage „at strø Sand paa“, men Tiderne har forandret sig. Det undrer mig dog, at netop Mænd af de Partier, som er gaaet i Spidsen for Arbejdet paa de store Forandringer, som sker i Tiden, nu forlanger, at saadanne Sager skal lægges hen, at der skal strøs Sand paa, og mener, at det staar alle sig bedst ved, der skabes ellers for megen Uro. Ja, at der skabes Uro, beklager naturligvis ogsaa jeg, men der er noget, der staar uendelig højere for mig end Ro eller Uro mellem nogle Embedsmænd, og det er Ret og Retfærdighed, det er Indsigt her fra Rigsdagens Side i Forhold, som man synes at gøre sig noget mere Umage for at holde i det skjulte, end jeg vilde være med til, dersom jeg havde med dem at gøre. Ganske i Traad hermed falder den Maade, paa hvilken den højtærede Justitsminister fremstillede mit Forhold til denne Sag, som om det skulde være mig, der havde trænet Sagen. havde holdt igen paa den. Døgnet har for mig ikke mere end de samme 24 Timer, som det har for andre. Da man første Gang kom til mig med Sagen —, ikke som den højtærede Justitsminister fejlagtig husker: fra hans Side, men fra Fængselsdirektørens Side, sad jeg i den vestindiske Kommission. Det var mig umuligt at tage mig af den. Anden Gang, den 7. December, bad jeg om at faa Sagen inden Juleferien. Jeg beskylder ikke Justitsministeriet for noget, det er maaske ikke der, Fejlen ligger, maaske der slet ikke er nogen Fejl, men jeg fik ikke Sagen til den Tid, og Rigsdagsarbejdet og mit Engagement deri forhindrede mig i senere at føre Sagen igennem. Alle var enige om, at det ikke var heldigt at tage Sagen op i Sommersamlingen, følgende maatte den vente til nu. Nu kom-